

A megőriztetett egyház

A gyülekezeti istentiszteletek rendes medrükben folytak tovább. A harangokat ugyan nem húzhattuk meg, de a gyülekezet tagjai harangszó nélkül is eljöttek a templomi alkalmakra.

Időnként egy-egy orosz katonát is érdekelt, mi történik ilyenkor a templomban. Ők sem voltak egyfélék. Volt olyan, aki azonmód fegyveresen, a sapkáját le sem véve beült a padba, és kíváncsian szemlélődött. Olyan is akadt, aki a cinteremben, a templom bejáratánál letette fegyverét, és hajadonfőtt lépett a templomba. Az ilyen mindig megnyugtató volt a gyülekezet részére, s nemhogy zavarta volna, hanem még szinte el is mélyítette az áhítatot. Visszhangzik bennem Salamon imája: egyedül csak te ismered minden embernek szívét. (1Kir 8,39)

Lassan rendeződni kezdett az új életrend, noha a félelem lelke még mindig mint sűrű köd ülte meg a várost. Időnként láthattuk, amint fegyveresek civileket kísérnek a városbeli ismerőseink közül. Ezek inkább a gazdagok soraiból kerültek ki. Soha nem láttuk viszont őket.

Az egyházkerület püspökének, a tudós Révész Imrének egy körlevele jutott el hozzánk. Történelmi előzményekre hi-

vatkozva Ágoston írásaiból idézett, s arra oktatott, hogyan végezzük lelki szolgálatunkat a gyülekezetben, különös tekintettel a tisztaságukban megsértett leányok, asszonyok, édesanyák esetében. Krisztus anyaszentegyháza nem először élt át ilyen időket, s az áldott hippói püspök, Ágoston az egyház akkori zivataros időit is leírja. Hálásak voltunk: a hótakaró alól kidugták fejüket a tavasz első virágai. Ez a titkos püspöki levél az egyház élni akarását és élni tudását hirdette meg.

A püspöki család azáltal is kifejezését adta ennek az életvágynak, hogy a nyírbogáti közösségi konferencia résztvevői között a püspök felesége is jelen volt, s vonat híján ő is tíz kilométereket gyalogolt a többi, ige után szomjúhozó csoportjában. Ez az áldott és nagy tudású püspök az egyházkerület nagy tanácskozótermét bocsátotta rendelkezésre a hetenkénti evangelizációs alkalmak számára.